

BUDAI TAMÁS

Mióta a demokrácia kormányzati formája uralkodó lett a világ civilizáltnak mondott felében, folyamatosan napirenden van a kérdés: kinek mihez van joga és kinek mi a kötelessége. Személyünkhöz fűződő alapjogainkat Alkotmányunk garantálja, kötelességeink pedig a társadalmi együttélés során változnak, alakulnak. Ha azonban az átlag adófizető állampolgár figyeli a világ vagy akár csak Magyarországon „fejlődését” gyakorta azt tapasztalja, hogy egyeseknek egyre inkább csak kötelességei vannak, míg mások álmukból felkeltve is fűjják jogaikat.

Hatvan Strandfürdő környéke a város rendezettebb, igényesebb részeihez tartozik. Az ott lakók döntő többsége becsüle-

tes adófizető vagy tisztességes munkában megfáradt nyugdíjas állampolgár, akik tudják kötelességeiket, és eleget is tesznek azoknak maradéktalanul. Tudják azt is, hogy a társadalom leszakadt rétegei

Jogok és kötelességek

iránt felelősséggel tartoznak, és bár nem mosolyogva, de elfogadják, hogy az ő adóforintjaikból segítség azokat, akik bajba jutottak. Tudomásul vették azt is, hogy az önkormányzat közreműködésével hajléktalan szállót nyissanak a Teleki út végén azoknak, akik önhibájukon kívül, vagy rosszabb esetben saját hibájukból fedél nélkül maradtak. Szemet hunynak a fölött is, hogy a szálló lakóinak nincs munkájuk, az adófizetők kontójá-

ra fűtenek és vigyáznak rájuk, illetve tartják környezetüket tisztán. Amit viszont nem néznek el, hogy a szálló hajléktalanjai – tisztelet a kevés kivételnek – alkoholra költik segélyeiket, az adófizetők pénzét, és a környék lakóinak, gyermekeinek szeme láttára italoznak közterületen, rejtegetik a boros flakonokat bokrok aljában, majd szórják szét azokat, ha tartalmukat már magukévá tették. Sokszor – háborgatva a lakók nyugalmát – csoportokba verődve ittasan támo-lyognak a járdán vagy az utakon. Az ott élők igazságtalannak érzik a helyzetet, s felteszik a kérdést: az adófizetőknek miért kötelességei vannak túlsúlyban, s a hajléktalanoknak miért csak jogaik jutnak eszközbe? Évszázados gondolat: a jog, kötelesség nélkül: kiváltság, míg a kötelesség, jog nélkül: szolgaság.

BUDAI

Újabb szöveget vertek a becsületes átlag állampolgár koporsójába. A minap egy országos rádió csatorna egyik műsorában arról beszélgettek, milyen állapotban vannak a hazai büntetés-végrehajtási intézetek. A meghívott szakértő azt ecsetelte, hogy a honi börtönök jelenleg egészségtelenül túlterheltek, miután átlagos kihasználtságuk elérte a 140 százalékot. Ekkor rögtön felötlött bennem a kérdés, vajon elég elrettentő erővel bírnak-e a börtönök, ha ennyi ember „kiváncoskodik” oda? Persze sokan vannak, akik azt állítják, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek nem arra szolgálnak, hogy elrettentsenek, hanem arra, hogy megneveljék azt, aki letért a helyes útról. A helyzetjelentés arról is szólt, hogy „szegény” elítéltek alig férnek el a kondicionáló teremben, többen állítják: a rabok töb-
bet érdemelnek. Ez volt az a pillanat, amikor először szökött fel az egyébként rendre alacsony vérnyomásom. Akkor, amikor, pénz hiányában kistéleplési iskolák sora zárja be kapuját, akkor, amikor falvak százaiban a jobb sorsra érdemes gyermekek néhány négyzetméteres lukakban tornásznak, szép számmal akadnak, akik a bűnözők egészségéért és boldogságáért aggódnak. Persze a kondicionáló terem nem az egyetlen dolog, ami a nagyokosok szerint jár az elítélteknek. Jár a televízió is. S még a törvénysértő, ártatlan emberek életét megkeserítő rabok a „nekik járó” híradástechnikai eszközök szolgáltatásait élvezik, addig a falakon kívül milliók kénytelenek beérni a rádióval, vagy esetleg még azzal sem. Persze a hab a tortán, hogy jár a raboknak a testi

kapcsolat is, akadnak, akik a börtönökben légyottokat tarthatnak a szeretteikkel. Csak azért, hogy nehegy sérüljön az elítéltek lelkivilága.

Itt tartunk, s a végkonklúzió egyesek szerint az, hogy bővíteni kellene a börtönöket. S ami érdekes, hogy a számításaik szerint a bővítés egy főre vetítve 10-15 millió

Kifordult magából a világ

forintba kerülne. Kíváncsi vagyok, hogy ez a horribilis összeg hogy jött ki, mert ez azt jelentené, hogy négy főre már 40-60 millió forint esne. A hétköznapi életben pedig családok milliói élnek olyan ingatlanokban, amelyek ennek az összegnek csak a töredékét érik. Persze a legnagyobb baj az, hogy ez az a személet, amely még soha nem vezetett eredményre. Bizonyos betegségre ugyanis nem fájdalomcsillapítót kell adni, hanem elsősorban gyulladáscsökkentőt. Nem a börtönök bővítésén kellene morfondírozni, hanem azon, hogy hogyan lehetne elvenni attól a bűnözők kedvét, hogy a intézmények falai közé igyekez-

zenek. S vannak, akik tényleg oda vágy-
nak. Annak idején egyes rabok arról nyilatkoztak, hogy ősszel azért követnek el apróbb bűncselekményeket, hogy odabenn húzzák ki a telet. Mindezt az adófizetők pénzéből, a becsületes, törvényisztező polgárok forintjaiból finanszírozzák. Megfizettetik velünk azoknak az ellátását, akik a mi kárunkra elkövetett bűncselekmény miatt kerültek be a börtön falai közé. S nem apró pénzről van szó.

Egy korábbi kimutatás szerint, egy rab éves tartási költsége meghaladja a 800 ezer forintot. Csak halkan jegyzem meg, hogy nem értem, mi kerül a száraz kenyéren és a vízen ennyibe. Az én emlékeimben ugyanis olyan börtönök képe él, ahol a rabok dohos cellákban, fápriccson tengetik mindennapjaikat, s köfőjtőkben dolgozzák le azt a pénzt, amit az állam rájuk kénytelen költeni. Itt persze nem azokra gondolok, akik ellopnak egy csokit a boltban, vagy tilosban parkolnak, hanem azokra akik nyilvánvalóan valós veszélyt jelentenek a társadalom anyagi javaira vagy az emberek fizikai egészségére. Főleg akkor emészttem meg nehezen az éves szinten 800 ezer forintot, amikor tudom, hogy egyes kórházakban egy beteg élelmezésére a fent említett összeg tizede, napi 2-300 forint jut. Egyszóval, véleményem szerint a normális élethez elsősorban azoknak van joga, akik a társadalom hasznos polgárai, akik betartják a törvényeket, és amíg közülük egy is nélkülöz idekinn, addig odabenn húzza meg magát minden rab, és húzza meg magát az is, aki értük fennhangon aggódik. Mi lenne, ha egyszer végre már valaki a normális, becsületes, hétköznapi emberért is aggódna?

Egy sikeres egyesület Hatvanban

Kiemelkedő tehetségek, sikerek és jó eredmények jellemzik az immár négy éves Lator Úszó és Vízisport Egyesületet. Horváth Szilárd elnök szerint, aki maga is úszó volt, az eredmények azt mutatják, hogy az ifjú tehetségek közül bárki bármikor beérhet. Az egyesület, az alapítás óta, egy szakosztállyal kibővült, és külföldi csapatokkal is felvette a kapcsolatot.

Mikor alakult meg a Lator Úszó és Vízisport Egyesületet és kinek az ötlete volt?

- Az egyesületet 2005 decemberben barátaim segítségével alapítottuk meg, én vagyok a szervezet elnöke is. Többszörös Magyar- és Ifjúsági Európa-bajnok, valamint országos csúcstartó úszóként fontosnak tartottam, hogy itt is működjön ilyen egyesület. Az úszásban 14 évet töltöttem el Szécsi Tamás tanítványaiként, Hargitay, Verasztó és Vladár mellett, ezután következett az öttusa, ahol öt évet sportoltam Fábrián, Martinek, Mizers csapatában.

- Kik lehetnek tagok és hány éves kortól lehet jelentkezni?

- Tulajdonképpen bárki tagja lehet az egyesületnek. Az a célunk, hogy minél több gyermeket meg tudjunk nyerni az úzásnak. Gyermekkel és serdülő korú fiatalokkal foglalkozunk, ez azt jelenti, hogy 5-16 éves lányok és fiúk járnak hozzánk. Emellett azt is szeretnénk érni, hogy aki versenyszerűen akar úszni, azt minél hamarabb eredményessé tudjuk tenni, ez motiválja a gyerekeket és az edzőket is. Jelen pillanatban úzásoktatással is foglalkozunk, itt négy és fél éves kortól kezdik a tanítást a szakedzők. Két kitűnő szakemberrel dolgozunk együtt: sikerült erre a feladatra megnyerni Gyurta Dani másodedzőjét, Garádi Gézárt valamint Besze Gábort. Az egyesületben profi szintű szakedzők dolgoznak.

- Milyen bevételei vannak az egyesületnek?

- Bevételeink elsősorban a befizetett havi tagdíjakból származnak. Ezen kívül próbálunk pályázatok útján is pénzt szerezni, ez többé-kevésbé sikeres. A tagdíj magában fog-

lalja az uszoda használati díját, a bérleti díjat és az oktatás költségét. A versenyzők nevezési díját az egyesület fizeti be a szerződött egyesületi sportolóinak. Ha az egyesület által szervezett versenyekre nem ta-

lálhatnak azok a gyermekek, akik az uszással szeretnének foglalkozni. Hétfőn, szerdán és pénteken tartunk edzéseket az úszóknak, ezután kapnak teret a vízilabdázóink. Azért hoztuk létre a szakosztályt, hogy ha a fiatalok kiüregednek az úszásból, akkor tudjunk nekik más lehetőséget kínálni az egyesületen belül. Nekik már csak a vízilabda technikai részét kell elsajátítaniuk.

- A vízilabdázók között vannak idősebbek is?

Horváth Szilárd, a Lator Úszó és Vízisport Egyesület elnöke

lálunk támogatókat, akkor ezt is a befolyt összegből finanszírozzuk. Ezen felül azokat az eszközöket, amelyekre szükség van a gyerekeknek, szintén ebből az összegből gazdálkodjuk ki.

- Hogyan kerültek Aszódra?

- Felkértek minket, hogy ott is tartsunk edzéseket. Azért vállaltam el, mert hiszek abban, hogy mindenhol vannak tehetséges gyerekek. Úgy gondoltuk, hogy így a Pest megyei város vonzáskörzetéből is ránk

- Milyen eredményeket értek el, és mik a jövőbeni terveik?

- Eredményekben mindent el szeretnénk érni természetesen, ezért dolgozunk. De eredmények hiányában is azt mondom, hogy mindenképpen nagyon jó dolog az, hogy egy ilyen tömegsportolási lehetőséget sikerült biztosítani a gyerekek számára. A két helyszínen mintegy 100 fős csapat közösen sportol. A gyerekeket igyekszünk menedzselni, folyamatosan tartjuk a kapcsolatot a Magyar Úszó Szövetséggel. Külföldi csapatokkal való kapcsolat felvételt is bővíteni szeretnénk, Ausztria, Románia, Csehország és Szlovákia felé szeretnénk nyitni.

-Vannak-e kiemelkedő tehetségek az egyesületben?

- Kétszeres FED országos bajnoka van az egyesületnek Krizsán Péter személyében. Említést érdemel még Borsodi Kinga, aki rendkívül tehetséges és kiváló mellúszó, valamint Hajdú Róza, Vörös Blanka, Balogh Blanka, Gyárfás Bence és Juhász Gergő. Lehetne itt még sorolni a neveket, nagyon sok tehetséges tagja van az egyesületnek. Én bízom bennük, hiszen munkájukat nagy intenzitással és odaadással végzik.

- Élvezik a gyermekek az úzást, szívesen jönnek ide?

- Nagyon jó csapat alakult ki. A gyermekek tudják, hogy az iskolai teendők elvégzése után hétfőn, szerdán és pénteken itt egy nagyon jó közösség várja őket. Úszótáborokba is járunk, ott vesszük észre igazán, hogy mekkora az összetartás. A nagyobbak a kicsik kezét fogják és szerintem ennél több nem kell egy vezető számára. Az idei évben terveink között szerepel több közös kirándulás szervezése, kulturális rendezvények látogatása, ezekkel is az a célunk, hogy tovább erősítsük a közösség összetartozását. A szülői munkaközösséget külön kiemelném, mert nagyon sok mindenben segítik a munkámat, köszönettel tartozom nekik.

MUNKATÁRSUNKTÓL

Civilek védik a szőlőhegyi kerteket

Hatszáz szőlőhegyi kiskert ingatlanjainak, vagyontárgyainak, megóvása érdekében civil szervezet alakult Hatvanban. A Hatvani Hegyország Civil Egyesület múlt év május 1-jén jött létre, azóta már több mint 60 tagot tudhatnak maguk között. Céljuk, hogy lakóhelyüket megvédjék az illetéktelen betolakodókkal szemben, illetve, hogy a Szőlőhegyen a természetes és épített környezetet megóvják, az illegális személerakást megakadályozzák és megszüntessék. A társadalmi szervezet tagjai maguk oldanak meg mindent, amit a civil támogatók által nyújtott segítségből és a tagdíjból finanszíroznak. Saját gépkocsijukkal a maguk költségén négy és hat fős csoportokban járőröznek a területen. Heti 3-4 alkalommal járnak ki a hegyre, így biztosítva a közbiztonság javítását. Kismihók Tamás, az egyesület alelnöke elmondta, az egyesület megalakulása előtt ötven-hatvan falopás és a házfeltörés történt. Az egyesület létrejötte óta – a rendszeres járőrözésnek köszönhetően – idén a jellemző bűncselekmények száma tízenkettőre csökkent. Az egyesület tagjai között több autószerelő is van, így a gépjárművekkel kapcsolatban felmerülő esetleges műszaki problémákat könnyebben

Juhász Ferenc is a Szőlőhegyen gazdálkodik

meg tudják oldani. A rendőrség munkáját térképekkel és a területek megnevezésével segítik, így egyszerűbb az illetéktelen behatolók kézre kerítése.

Helyszíni riportunk alkalmával az egyesület elnöke, Juhász Ferenc végig vezetett minket a területen. Elmondása szerint egyre több ingatlan tulajdonosa tér vissza, vagy többet jár ki a telekre, mióta megoldódn látszik a problémájuk. A Hegyország vezetője a tradicionális hagyományokat követi, mivel édesapja és nagyapja is itt gazdálkodott. Ő maga is gyümölcsöt termel, amivel nemcsak a családját látja el, hanem mint őstermelő az áruk egy részét piacon értékesíti. Büszkén mutatja a cseresznyefát, amit születésekor édesapja ültetett, illetve a házikót, amit annak idején még nagyapja épített. Jövőbeni céljaikkal kapcsolatban elmondta, az egyesület következő lépésként, azt szeretné elérni, hogy az utak tavaly megkezdett építését tovább tudják folytatni, hogy az időjárás körülményektől függetlenül mindig meg tudják közelíteni telkeiket. Az ehhez szükséges felajánlásokat, támogatásokat továbbra is szívesen fogadják a helyi vállalkozóktól.

NAGY MÁRIA

Egymást követik a sikerek

Musicalclub 60 gyermekei sorra halmozzák az első helyezéseket a versenyeken

Közel három éve sikeresen működik Hatvanban a Musicalclub 60 csapata. Szerkesztőségünk egy próbán látogatta meg az amatőr művészeti csoportot, akik szívesen fogadtak bennünket. Otlétünkön több darab részletét játszottak el, és jeleneteket mutattak be nekünk. Az értéket közvetítő és tartalmas szórakozást nyújtó Musicalclub 60 tevékenysége és célja közé tartozik, hogy olyan szabadidő tevékenységet nyújtsanak, ahol idejüket hasznosan tölthetik el a gyerekek, és ahol a kreativitás fő szerepet kap.

Birkás Ildikó, a Musicalclub 60 vezetője elmondta, hogy a város és a környékbeli gyermekek művelődését szeretnék segíteni. Ildikó, pedagógus és énektanár végzettségéből adódóan, a zenét részesítette előnyben, ezért egy musicalclub meg-

alapításában gondolkodott. A zenés műfajt azért találta megvalósíthatónak, mert a musicalben benne van a tánc, a zene és a próza. Azok a gyermekek, akik valamelyik részét nem szeretik a műfajnak, szintén megtalálhatják benne a maguk számára tetszetős formát. A vezető felhívására sok gyermek jelentkezett, a lemorzsolódások után jelenleg 25 fő a tagok száma. A csapat évente több fellépésen vesz részt, számtalan díjat nyertek már, amely a csoport tevékenységét további sikerek elérésére buzdítja.

Az eredmények ellenére a klub élete bizony nehézségekbe ütközik. Az egyre növekvő fellépések száma, az utazás biztosítása növeli a pénzügyi kiadásokat. A támogatások mellett sok mindent maguk között kell megoldani, például egy anyuka magavarrta a jelmezeket, hogy a gyere-

kek eljussanak a fellépésekre. A Musicalclub 60 csapatának lehetősége nyílt arra is, hogy külföldön lépjen fel, Bulgáriában és Görögországban, ahol már Magyarországot képviselnék a fiatalok. Egy nemzetközi versenyen való fellépés komolyabb támogatást igényel, a szülőknek ez nagy terhet jelent, ennek fedezete legkisebb számítások szerint is harminc ezer forint/fő. Az elmúlt év sikereiről szóló visszajelzések biztató jövőképet

festenek a vezető és csapata számára. Birkás Ildikó és segítői úgy érzik, a jövő céljaként azt szeretnék elérni, hogy továbbra is tartalmas programokat, rendezvényeket biztosítsanak a fiatalok művelődésére és szabadidejük hasznos eltöltésére. Minden új kezdeményezésre, igényre nyitottak, szívesen fogadják a gyerekek és a szülők kérdéseit, ötleteit, javaslatait.

NAGY MÁRIA

2008. március 22. Országos Ki-Mit-Tud verseny Jászdózsa Abszolút első helyezés

2008. május 10. Veszprémi Játékok „A” kategóriás Nemzetközi Gyermekfesztivál Országos döntője BRONZ minősítés

2008. május 25. Csereszegtomaji Országos Mese fesztivál, 1. helyezés

2008. október 2-6. X. Veszprémi Játékok „A” kategóriás Nemzetközi Gyermekművészeti Fesztivál döntője, II. helyezés, Különdíj: Fesztivál Nagydíj